

Ko van Geemert

Elodie Heloise

Waar Elodie Heloise in 1968 precies werd geboren, weet ik niet. Wel is mij bekend dat ze op Curaçao opgroeide, dat ze er woont en werkt, en dat dit eiland haar na aan het hart ligt. Kijk alleen maar naar de titels van de boeken die ze publiceerde: *Herinneringen aan Curaçao* (2006), *Te gast op Curaçao* (2009), *Carnaval op Curaçao* (2011).

In 2012 verscheen haar verhalenbundel *Woestijnzand*, waarin het eiland ook nooit ver weg is.

Nu, ruim tien jaar daarna, verschijnt haar eerste roman: *Blauwe tomaten*.

Het tamelijk complexe verhaal is niet zo makkelijk na te vertellen.

Hoofdpersoon Dominique (Domi) en haar Curaçaose man Marlon gaan op Curaçao wonen. Domi, haar Curaçaose vader Dimitri en haar moeder Hannah, hebben daar al gewoond, maar het huwelijk loopt stuk. Domi gaat dan bij oma Moemsi wonen, Hannah gaat terug naar Nederland.

Later, terug op Curaçao vertelt Domi haar levensverhaal aan de tante van Marlon, Shon Mi, werkzaam bij een opvanghuis voor verslaafden en daklozen. Een van de leerlingen van gymleraar Marlon is Kevin. Hij en zijn zusje Natalia hebben te maken met huiselijk geweld en seksuele intimidatie. Kevin wordt opgenomen door Domi en Marlon bij hen thuis. Het opvanghuis van Shon Mi moet verdwijnen. De minister van Sociale Zaken is cruciaal in het beslissingsmoment. De zaak wordt opgelost waarbij de biologische vader van Kevin een belangrijke rol speelt. Net als de vader (én moeder) van Domi trouwens. Tot zover een korte (en onvolledige) samenvatting.

De omvangrijke roman (394 bladzijden) wordt bevolkt door getourmenteerde, beschadigde personen, door Elodie Heloise levensecht beschreven.

De schrijfster heeft het zich niet makkelijk gemaakt: huiselijk geweld, verkrachting, schuldgevoel, vergeving, corruptie, verslaving, onmacht, liefde - het zit allemaal in *Blauwe tomaten*. Over de titel:

“De ziekte van de Blauwe Tomaten, zo noemde ze [moeder Hannah] het toen Dominique ernaar vroeg. Later kwamen het ‘gestruikeld, stom hè’, ‘hoofd gestoten tegen het keukenkastje’, ‘dom geweest, uitgegleden in de badkamer’

die ze als verklaring opvoerde voor blauwe plekken, schrammen en korsten. En nooit besprak ze met Dominique wat er echt gebeurd was.”

Ondanks de kwaliteiten van het boek, heeft het ook mindere kanten, die waarschijnlijk met smaak te hebben. In de eerste plaats denk ik dan aan het *Show don't tell* principe. Het boek staat wat mij betreft iets te vol met expliciet beschreven gevoelens. Er wordt wat afgehuild! Ook het bovennatuurlijke aspect is niet erg aan mij besteed, bijvoorbeeld de band die de hoofdpersoon heeft met haar overleden grootmoeder: ‘En ik beloofde haar niet in de steek te laten. Nooit. En die belofte leef ik nu. Nu ik dood ben. Ik weet dat ze mijn aanwezigheid kan voelen soms en dat ze mijn gedachten opvangt.’ Misschien moeten we hierin uitingen zien van de Caribische cultuur waarin het boek zich afspeelt.

Wat me ten slotte nog opvalt is de neiging van de schrijfster om de lezers enigszins belerend toe te spreken en ons te vergasten op wijsheden als: ‘Vergeving biedt pas heling wanneer beide partijen tot zelfreflectie in staat zijn’ of ‘Schuld bekennen, straf aanvaarden, boete doen en nadat de straf is uitgezeten, is het klaar. Zo werkt het in de aardse wereld met wetten. Maar zo werkt het niet met wat er omgaat in het hart of zo je wil de ziel.’

Blauwe tomaten is een moedig boek.

Het vereist moed om zo’n complexe thematiek te kiezen voor een roman, met zoveel personages die door het leven geslagen zijn en geheimen met zich meedragen. En dat op zo’n manier te doen dat de lezer niet afhaakt.

Elodie Heloise schroomt niet onderwerpen aan te roeren die, bij althans een deel van de maatschappij, nog altijd moeilijk bespreekbaar zijn, zoals misbruik van kinderen en seksuele misstanden in de kerk.

Ondanks enkele kritische bemerkingen die je bij dit boek kunt maken, verdient de schrijfster hier zeker complimenten voor.

Bron: *Amigoe (Ñapa)*, 2 september 2023